Якби те, що мені заболіло

Микола Руденко

Якби те, що мені заболіло,
Я покласти умів на скрипку:
Чорна хмара догнала білу
І ковтнула її, мов рибку…

Зупиняю перо: дурничка,
І порівняння просто дитяче.
Не натхнення діє, а звичка.
Та чому ж моє серце плаче?

Звідки туга оця глибока?
Може, винен рядок безликий?
Бо лишився мені для ока
Тільки неба квадрат невеликий.

Ані сіяти, ні орати —
Тільки з року в рік без надії
Мушу брати в цьому квадраті
Барви, образи і події.

І метафору цю невмілу,
І погоди стару приміту…
Чорна хмара ковтнула білу —
Далі просто немає світу.

Тільки пам'ять, що відмирає,
Тільки ранами змучене тіло,
Тільки спомин, що душу крає,—
Чорна хмара ковтнула білу.